

NAPOMENE UZ TRANSKRIPCIJU

Glagoljične tekstove donijeli smo u latiničnoj transkripciji, jer time čitateljima bez potrebnih filoloških znanja olakšavamo čitanje.

S obzirom da su transkribirani, tekstovi u ovoj knjizi ne mogu služiti kao predložak za one jezikoslovne analize koje pretpostavljaju da točno znamo kako je što u izvorniku zapisano.

U našim se tekstovima miješaju osobine staro(crkveno) slavenskoga i starohrvatskoga idioma. Stoga se čitatelj ne smije čuditi kad često nailazi na nepoštivanje sročnosti na kakvu je navikao u suvremenim tekstovima.

Od konkretnih transkripcijskih postupaka spominjemo:

Tekstovi su doneseni u transkripciji koja je određena za biblioteku Stoljeća hrvatske književnosti, uz neke dopune zbog specifičnosti glagoljske grafije. Tekstovi se ne prenose “redak po redak”, već poštujući značenje teksta, slijed dijaloga ili fabule. Velika slova i interpunkcijski znakovi prilagođeni su suvremenom čitatelju. Glagoljično slovo “šta” prenosi se kao šć ili ć (dopušćenije, moć), slovo “ju” kao ju (ljubl’jeni, misalju), slovo “đerv” kao j (meja). Glagoljično slovo “jat” prenosimo kao položeno (kurzivno) *je*. To je u skladu s načinom kako ga čitamo u staroslavenskim tekstovima (zapovjed, vidjeti). Nismo se mogli odlučiti za *i*, *e* ili (*i*)*je*, jer nemamo dovoljno elemenata za takvu odluku. “Jat” se bilježi kao ja iza samoglasnika (poluglasa) i na početku riječi (Marija, jarost, d’javal). Mjestimice je za oznaku poluglasa upotrijebljen apostrof (d’javal, t’kmo).

U staroslavenskim azbukama nije bilo posebnoga grafe-
ma za jotu (*j*). Zato se akuzativni zamjениčki oblik za muški
rod pisao *i*. Smatramo da se u našim tekstovima čitao kao *j* (G
j-ego, D j-emu, A j-ø), pa ga tako i prenosimo.

Kada su u izvorniku napisana dva samoglasnika jedan za
drugim, a drugi od njih je prednjojezični (*e, i*), između njih
smo ubacivali međusamoglasničko *j* (mojego, našije, dobriji).

Slogotvorne *r* te *l* pišemo bez apostrofa ili druge oznake
slogotvornosti.

M.-A. D.